

C/2023/221

23.10.2023

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2023 r. – CEE Bankwatch Network i Ökobüro/Rada

(Sprawa T-535/23)

(C/2023/221)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CEE Bankwatch Network z.s. (Praga, Republika czeska), Ökobüro – Allianz der Umweltbewegung (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Metzler)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (SGS 23/00027), doręczonej skarżącym w dniu 13 czerwca 2023 r., w której Rada uznała, że wniosek skarżących o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej z dnia 20 lutego 2023 r., złożony na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w odniesieniu do rozporządzenia Rady (UE) 2022/2577 ⁽²⁾ jest niedopuszczalny, a alternatywnie, że nie ma potrzeby dokonywania przeglądu rozporządzenia 2022/2577 pod kątem mającego zastosowanie prawa ochrony środowiska (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżących w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do dopuszczalności wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ponieważ w zaskarżonej decyzji Rada uznała, że rozporządzenie 2022/2577 nie jest aktem administracyjnym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i w związku z tym uznała wniosek skarżących złożony na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 za niedopuszczalny. W ramach zarzutu pierwszego skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest bezpodstawną i że rozporządzenie 2022/2577 stanowi akt administracyjny podlegający art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa poprzez uznanie, że art. 122 TFUE stanowił prawidłową podstawę prawną rozporządzenia 2022/2577. WE wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 skarżący wykazali, że art. 122 TFUE nie stanowił wystarczającej podstawy prawnej dla rozporządzenia 2022/2577 i nie został też zachowany przez Radę (również w odniesieniu do zasady proporcjonalności na podstawie art. 296 TFUE) oraz że przyjęcie rozporządzenia 2022/2577 naruszało również art. 8 konwencji z Aarhus. W ramach zarzutu drugiego skarżący utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ nie uznaje wspomnianych powyżej naruszeń prawa przez rozporządzenie 2022/2577.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do naruszenia prawa ochrony środowiska:
 - Ocywisty błąd w ocenie w odniesieniu do naruszenia prawa pierwotnego Unii Europejskiej. We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 skarżące wykazały, że art. 3, 5 i 6 rozporządzenia 2022/2577 naruszają art. 191 i 194 TFUE. W ramach zarzutu trzeciego skarżące twierdzą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w zaskarżonej decyzji, uznając w sposób nieprzekonujący, że art. 3, 5 i 6 rozporządzenia 2022/2577 nie naruszają art. 191 i 194 TFUE i że w związku z tym rozporządzenie 2022/2577 nie wymagało przeglądu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/2577 z dnia 22 grudnia 2022 r. ustanawiające ramy służące przyspieszeniu wdrażania rozwiązań w zakresie energii odnawialnej (Dz.U. 2022, L 335, s. 36).

- Oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do naruszenia zobowiązań międzynarodowych Unii. We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 skarżące wykazały, że rozporządzenie 2022/2577 (w szczególności jego art. 3, 5 i 6) jest sprzeczne z art. 6 konwencji z Aarhus, z art. 2, 3, 6, 7, 10, 12, a tym samym z art. 17 (Wprowadzenie w życie) Protokołu w sprawie stosowania Konwencji w sprawie ochrony Alp z 1991 r. (zwanej dalej „konwencją alpejską”) w zakresie energii, a także z art. 3, 7 i 9 Protokołu w sprawie stosowania konwencji alpejskiej w zakresie ochrony gleby. W ramach zarzutu trzeciego skarżący twierdzą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w zaskarżonej decyzji, uznając w sposób nieprzekonujący, że rozporządzenie 2022/2577 (w szczególności jego art. 3, 5 i 6) nie jest sprzeczne z wyżej wymienionymi postanowieniami umów międzynarodowych i że w związku z tym rozporządzenie to nie wymagało przeglądu.
- Oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do naruszenia prawa wtórnego Unii. We wniosku złożonym na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 skarżący wykazali, że art. 3, 5 i 6 rozporządzenia 2022/2577 są sprzeczne z art. 1, 2, 3, 4, 6, 8a, 10a i 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE⁽³⁾, art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽⁴⁾, art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ oraz art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁽⁶⁾. W ramach zarzutu trzeciego skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w zaskarżonej decyzji, uznając w sposób nieprzekonujący, że art. 3, 5 i 6 rozporządzenia 2022/2577 nie są sprzeczne z wyżej wymienionymi przepisami prawa wtórnego Unii i że w konsekwencji rozporządzenie 2022/2577 nie wymagało przeglądu.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20, s. 7).